U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **K. T.**, zastoupený JUDr. Václavem Krondlem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Jiráskova 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2011, č. j. 64 Az 9/2009 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2009, č. j. OAM-50/VL-07-15-PS-2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný o tom, že podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), je žalobce povinen setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2009, neboť nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě, který žalobu rozsudkem ze dne 21. 10. 2011, č. j. 64 Az 9/2009 - 27, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že nemohla být spolehlivě zjištěna totožnost žalobce po přicestování do ČR, neboť nepředložil v řízení žádný cestovní pas ani jiný doklad totožnosti. Podle krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení naplnění podmínek § 46a zákona o azylu a nepochybil tak, pokud žalobci uložil povinnost setrvat v přijímacím středisku. Pokud jde o námitky porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu, § 2 odst. 1 a 2, § 4 odst. 2 a 4, § 36 odst. 2 a 3 a § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, čl. 10 Ústavy ČR, čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 9 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv

a základních svobod, zde krajský soud uvedl, že žalovaný postupoval v řízení v souladu s příslušnými právními předpisy a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech práv žalobce. Z dokladů ve správním spise vzal krajský soud za zjištěné, že si žalovaný opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný se podle krajského soudu nedopustil porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že nebyly dány podmínky pro rozhodnutí o povinnosti setrvat v přijímacím středisku, neboť ve správním spise jsou založeny zprávy z psychiatrického vyšetření, které dokládají jeho špatný zdravotní stav. Pobyt stěžovatele v přijímacím středisku má negativní vliv na jeho zdravotní stav; stěžovatel trpí přetrvávajícími bolestmi hlavy, kolapsovými stavy, nechutenstvím nespavostí a depresivními stavy.

Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný při rozhodování podle § 46a zákona o azylu dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť se nijak nevypořádal s tím, že stěžovatel byl podroben vážným formám psychického a fyzického násilí a je z toho stále traumatizován. Žalovaný zlehčuje situaci, v níž se stěžovatel nacházel v době, kdy byl nucen opustit Gruzii. Krajský soud se pak podle stěžovatele s touto otázkou (tedy podstoupením vážných forem násilí, s následnou traumatizací) nevypořádal. Nadto žalovaný nezohlednil jeho důvodné obavy o život v případě nastoupení výkonu vojenské služby v Gruzii a s tím související obavy o život v případě účasti stěžovatele na probíhajících bojových operacích. Stěžovatel namítá, že každý má právo hledat a požívat azyl i přes to, že na udělení mezinárodní ochrany není právní nárok.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky pro meritorní projednání podané kasační stížnosti. Jednou z obligatorních podmínek je i přípustnost jejího podání.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o jiné důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Stěžovatel v kasačním řízení uplatnil důvody, které se zcela míjí s důvody žalobními. Jestliže v kasační stížnosti tvrdil, že se žalovaný a krajský soud nevypořádali s tím, že byl podroben vážným formám psychického a fyzického násilí, pak nelze než konstatovat, že tento důvod nebyl vůbec vznesen v žalobě, ač v jeho uplatnění stěžovateli nic nebránilo. Krajský soud tak nebyl povinen, ale ani oprávněn, se k těmto otázkám vyslovovat [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.]. Z hlediska řízení o kasační stížnosti je tento stížní důvod uplatněn, ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., nepřípustně. Uvedené platí i pro tvrzení, jímž stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na svůj nepříznivý zdravotní a psychický stav, a který má mít souvislost s jeho setrváním v přijímacím středisku.

Zbytek argumentace stěžovatele se míjí jak s žalobními body, tak i s podstatou projednávané věci. Tyto kasační námitky totiž míří do samotné podstaty řízení o udělení mezinárodní ochrany, o níž však v nyní posuzovaném případě nejde, neboť předmětem řízení před žalovaným i krajským soudem byla toliko otázka přípustnosti aplikace § 46a zákona o azylu na stěžovatele. V tomto řízení tedy otázka oprávněnosti azylové žádosti stěžovatele vůbec posuzována nabyla. Ostatně i námitku stran stěžovatelových důvodných obav z výkonu vojenské služby ve vlasti a z účasti na tam probíhajících bojových akcích, stěžovatel v žalobě neuvedl, ač tak učinit bezpochyby mohl.

Pro úplnost lze k otázce aplikace § 104 odst. 4 s. ř. s. odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *„[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.“*

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., usnesením odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu